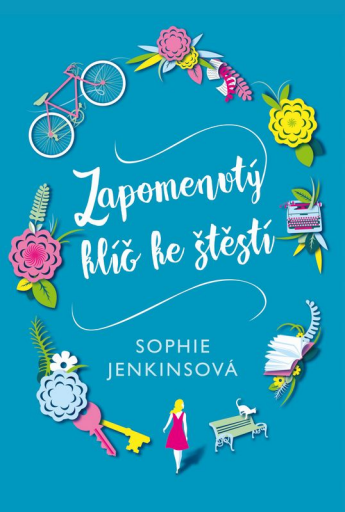

Zapomenutý klíč ke štěstí

SOPHIE
JENKINSOVÁ

Zapomenutý
klíč ke štěstí

Zapomenutý klíč ke štěstí

SOPHIE JENKINSOVÁ

Original title: Sophie Jenkins: THE FORGOTTEN GUIDE TO HAPPINESS
Copyright © Sophie Jenkins 2018
Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title The Forgotten Guide to Happiness © Sophie Jenkins 2018
Cover art and design by Sinem Erkas © HarperCollins Publishers Ltd. 2018

Sophie Jenkinsová uplatňuje morální právo
identifikovat se jako autorka této knihy.

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2019
Translation © Alexandra Niklíčková, 2019

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ondřej Pfeffer

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně,
a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami,
obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních
systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-197-1

*Věnováno Paulovi a Joeovi, Elaine, Pat,
Williamu a Georgeovi, za jejich dobrou náladu,
štěstí, toleranci a radost. A také Roweně, s láskou.*

Myslela jsem, že takto můj příběh končí...

Po měsících strávených na cestách v karavanu se Lauren pomalu blížila k samému konci, k místu, kde to všechno začalo. V dálce se blyštěla světla velkoměsta. Marco za volantem projel severním okrajem Londýna a předměstskými ulicemi ve stínu košatých listnáčů, nejdřív směrem na Highgate Village, plnou viktoriánské a georgiánské architektury, a pak dolů po Highgate West Hill. Před činžákem z červených cihel najel na obrubník a zaparkoval přímo u zelené dřevěné branky obklopené živým plotem. Motor ztichl a párkrát v něm zaklapalo.

„Jsme tu.“ Marco vytáhl klíče ze zapalování a políbil Lauren teplými rty. „Jsme doma, Lauren,“ dodal měkce a chvíli ji očima plnýma hluboké lásky tiše pozoroval.

To slovo jí vyrazilo dech. Vzhlédla k budově s hřeživě osvětlenými okny.

Vzpomněla si na okamžik, kdy se všechno změnilo. Na okamžik, kdy jí požádal, aby s ním odjela domů.

„Doufal jsem, že teď už budeš připravená,“ řekl tehdy a stiskl jí při tom ruku. „Pojď, vrátíme se domů společně.“

„Domů?“ Na malou chvíli si připadala, jako by se chystala vstoupit na pohyblivý písek, a pocítila současně strach ze ztráty pevné půdy pod nohama i vlnu vzrušení.

„Lauren, obdivuju tvoji nezávislost. Nepotkal jsem druhou tak samostatnou ženu, jako jsi ty. Jsme si dost podobní, ty a já, co myslíš? Se mnou můžeš být tak nezávislá, jak jen si

budeš přát. Stejně často jezdím pryč. Vlastně se nic nezmění, tedy až na to, že tě nebudu muset hledat po všech čertech pomocí GPSky.“

„To je šílenost!“ řekla mu tehdy. Protože kdyby sečetla všechen čas, který spolu dosud strávili, dalo by to dohromady na nejvyšší pár týdnů.

„Já vím,“ opáčil vesele, jako by mu právě polichotila.

A teď, poprvé za celou dobu, se neloučili. Nepronášeli sliby, že se navzájem určitě brzy ozvou, sliby, jež se pokaždé časem rozplynuly ve větru. Domov, to bylo něco společného, teplého, trvalého. A po devíti měsících na cestách znělo to slovo jako zapomenutý sen, který ji naplnil náhlým pocitem štěstí.

Jejich dobrodružství ještě nekončilo.

Mělo právě začít.

KAPITOLA PRVNÍ

Pokračování

Některé dny se zkraje tváří nadějně. Jako onoho srpnového rána plného slunce, ptačího zpěvu a usměvavých tváří – přesně tak ten den začal. Stála jsem před domem své literární agentky Kitty Goldingové a čekala, až mě bzučákem pustí dovnitř. Kitty bydlí hned vedle Regent's Park v ateliérovém bytě na vrcholku moderní pětipatrové novostavby, která má prosklenou přední fasádu, takže působí tak trochu jako obří domeček pro panenky. V přízemním bytě stál zády k oknu bílý gauč a nad opěradlem vyčnívala hlava s černými kudrnami – mohl to být stejně dobře muž nebo žena nebo malý kluk. Nebo pes. Pocítila jsem neodolatelné nutkání sáhnout dovnitř a přestavět kudrnatému panáčkovi nábytek.

Vtom se interkom probral k životu. „Lano, pojď nahoru.“ Otevřela jsem dveře a přivolala výtah, který mě ochotně vyvezl až k bytu mé agentky.

Kitty na mě čekala ve dveřích a trochu mdlé se usmívala. Byla to štíhlá čtyřicátnice s lesklými černými vlasy. Přivítala mě v zelenošedých vlněných šatech.

Otevřela dveře dokořán, já se usmála a beze slova zamířila do její pracovny. Prosklenou stěnou mě pozdravilo letní nebe

a vrcholky střech nad rušnými ulicemi města. Zbylé tři stěny pokoje byly pokryté policemi s knihami. Pohledem jsem snadno našla tu svoji: *Bláznivá láska*, s okázale vypíchnutým jménem LANA GREENOVÁ na hřbetě.

Posadila jsem se do nízkého koženého křesílka a na malý znepokojující okamžik jsem měla pocit, že se jím propadám – sedák byl ještě níž, než se na první pohled zdálo. Pokusila jsem si přetáhnout sukni přes bílá kolena, která na mě svítila z trochu nepřijemné blízkosti.

Kitty přešla ke křesílku naproti, načež se zkušeně oběma pažemi opřela o jeho opěradla a pak se do něj pomalu snesla, jako by předváděla cvik na tricepsy. Zvedla ze skleněného stolu rukopis pokračování mého prvního románu, které neslo název *Zlomené srdce*, bezmyšlenkovitě v něm zalistovala a zamýšleně při tom pokývala hlavou.

„Pěkný papír,“ pohlédla na mě. Naše pohledy se střetly a chvíli jsme na sebe upřeně zíraly.

V takových chvílích cítí autoři totéž jako čerství milenci: jedinečnou směsici nadějí a vzrušení. Kitty sice nikdy nedává najevo emoce – tyhle věci raději přenechává redaktorům –, ale i tak jsem napjatě čekala na slova chvály.

Kitty zaklapla svazek a zabubnovala po něm prsty. „Určitě víš, že se mi *moc* líbí, jak píšeš. Ty *umíš* psát. O tom nemůže být pochyb.“

„Díky,“ řekla jsem.

Kitty si prsty projela dlouhé zelenkavé korále, které jí visely kolem krku. Zhluboka se nadechla a pak zvolna a dlouze vydechla. „Ale je tu jistý problém.“

„Cože?“ Nečekala jsem žádná *ale*. „Je to moc dlouhé?“

„To ne – tedy, možná kapku. Ale o to nejde. Otázka je, Lano, proč by to měl někdo chtít číst?“

Horečnatě jsem přemýšlela. „Protože je to pokračování *Bláznivé lásky*,“ zkusila jsem po chvíli.

„To nestačí,“ opáčila Kitty.

„Tak dobře,“ zkusila jsem znovu, „protože je to příběh o nešťastném konci jedné lásky.“

„Ano. Nešťastný konec. To je přesně ten problém.“

„Prosím? Co je na něm špatného?“

„Upřímně, je moc depresivní. Posledních pár dní jsem měla pocit, jako by mi nad hlavou visel takový temný mrak. A na konec mi to došlo,“ zvedla před sebe můj rukopis jako předmět doličný. „Může za to ta kniha. Je příšerně pochmurná.“

Proti tomu se nedalo nic moc namítat. „No,“ pokrčila jsem rameny, „ale o tom ten příběh je. O rozchodu. O rozchodu, který mi zlomil srdce.“ Začínala jsem být trochu nervózní. Nikdo nemá rád kritiku. „Proto je to pochmurné.“

„Ten příběh je nejen pochmurný. Je taky hořký.“

„Jistě. Ale přesně o to jsem se snažila.“

Kitty vzdychla a poposedla si. Chvilí se upřeně soustředila na palec u nohy, kterým zamyšleně kmitala pod kůží slušivé kozačky, a pak opět obrátila zrak ke mně. „Lano, nikdo nebude chtít číst knížku, ze které si odnese pocit hořkosti. Hořkost nikoho nezajímá,“ pronesla. „Co se stalo s tím blogem, který jsi psala?“

„Chodily mi čím dál víc negativní reakce, tak jsem toho nechala.“

„Vidíš? To je smutné. Smutek je něco jiného než hořkost. Se smutkem se dá v nejhorším případě pracovat. Možná, že by mohl hlavní hrdina v románu zemřít...“

„Ano, to by šlo!“ mírně jsem se v naději předklonila. „Vlastně už jsem o tom přemýšlela – Mark Bridges visí z útesu a já bych ho mohla zachránit, ale neudělám to. A pak, na pohřbu, sice tam přijdu celá v černém, ale ve skutečnosti jsem šťastná, že je z něj krvavý flek někde dole na pobřeží.“

Kitty nesouhlasně pokrčila nos. „Ne, to už se bavíme o úplně jiném žánru. Podívej – vzpomeň si na svou první knihu.“

Spisovatelka se zamiluje do fotografa. Musí společně sice překonat spoustu překážek, ale dokážou to – a ten konec, když se rozhodnou, že začnou bydlet spolu, ta poslední věta...” Kitty uchopila imaginární pero a rozmáchlými tahy jím ve vzduchu naznačila slova, která vzápětí odcitovala z knihy: „Jejich dobrodružství ještě nekončilo. Mělo právě začít.“

Tak s touhle předpovědí jsem se tedy pořádně sekla.

„Tvoje kniha měla nádherný šťastný konec,“ pokračovala Kitty, „a nový příběh by na něj měl navázat. Druhý díl by měl vyprávět o dalších dobrodružstvích těch dvou. Zapomeň už proboha na to, že tě Mark Bridges opustil kvůli té holce ze Švédska...”

„Jmenuje se Helga,“ procedila jsem mezi zuby. To jméno mě bodlo jako střep přímo v srdci.

„No jistě – to už je vaše věc. Musíš z toho vynechat skutečný život. Tohle není literatura faktu. Tvůj příběh nemá vyprávět o tobě a Markovi, jeho hrdiny jsou Lauren a Marco, ten skvělý pár, který tvé čtenářky zbožňují. A tvé čtenářky touží po dobrodružství, po životě plném vášně, po pocitu štěstí.“

„Pocitu štěstí?“

„Víš co, promluvme si o tom, co by s našimi hrdiny mohlo být dál. Možná by Lauren a Marco mohli mít dítě,“ navrhla.

Zděšeně jsem na ni pohlédla. „Ty chceš, abych psala o našem neexistujícím děcku?“

„Přesně tak! Pamatuji, že tvoje kniha byla o splněním snu. Nikdo nemá zájem o knížku, kde se dočte, jak to všechno nakonec špatně skončilo a tys pomalu měsíc nevylezla z postele – podobné věci zažívají lidé dnes a denně na vlastní kůži.“

Zírala jsem na ni a nebyla schopná slova. Nedovedla jsem si představit, jak píšu o tom, že ještě pořád žiju s Markem, že se pořád milujeme... A potom zkrátka vypnu počítač a v klidu se vrátím do své reality plné zoufalství a beznaděje... Něco takového bych nedokázala. Už jen z té představy se mi udělalo fyzicky zle.

Pevně jsem rukama stiskla opěradla křesla. „Kitty, ještě předtím, než se začneme dál bavit o tvých návrzích, můžeš mi říct, jestli se ti na té mé verzi vůbec něco líbí? Tedy kromě kvalitního papíru?“

Na pár vteřin se zamyslela, očividně v urputné snaze něco vymyslet a přitom nelhat. Mně osobně tedy malá lež nevadí, pokud k ní člověk má dobrý důvod.

„Problém je, že se to příliš podobá realitě,“ řekla nakonec.

„Ale to se podobala i ta první kniha!“

„Obecně vzato, ano. Ale tehdy jsi dokázala vzít skutečnost a přetvořit ji na romantický příběh, kdežto tentokrát...“ položila obě dlaně na rukopis. „Abych byla upřímná, je to spíš taková kronika depresí. Lano, nemůžu si pomoci, ale tohle...“ plácla dlaní do štosu na svém klíně, „není literatura, ale způsob, jakým se vyrovnáváš se ztrátou a vyplavuješ úzkost. Je to terapie.“

„To – to se ti to vážně *ani trochu* nelíbilo? Musím to přepsat úplně celé?“

Kitty vzdychla – jediná věc, která bývá horší, než být příjemcem špatných zpráv, je být jejich poslem. „Dobrá. Zapomeňme teď na chvíli na pokračování tvého a Markova příběhu. Co kdybys to zkrátka nechala plavat a napsala o něčem úplně jiném? Začni znovu. Vymysli si novou postavu. Buď spisovatelkou. Buď kreativní! Najdi v sobě jiskřičku naděje!“

Zkusila jsem to. Zapátrala jsem v nitru a hledala. Ale všude byla jen tma a zase tma. Ani záblesk, ani náznak. A tak jsem zase otevřela oči a se zjevným zoufalstvím v hlase řekla: „Vážně nevím, jak v sobě něco takového právě teď najít. Vždyť ani netuším, jestli ještě vůbec věřím v lásku. Co když jsou to všechno jenom kecy?“

Tak trochu jsem očekávala, že bude sdílet moje zděšení, ale zůstala úplně klidná.

„Podívej, zkus se na to podívat očima nakladatelství,“ řekla velmi opatrně. „Anthea je toho názoru, že *Zlomené srdce* se pro naše čtenáře zkrátka nehodí. To jsou přesně její slova.“

Áha.

Vážně nevím, proč jsem na to nepřišla sama. Až do té chvíle jsem měla pocit, že nakladatelství koupilo mou knihu, protože mám talent. Ve skutečnosti jsem se jím svým romantickým příběhem náhodou strefila do vkusu. Došlo mi to teprve teď.

Jedno ale musím zahanbeně přiznat. Kitty mě už několikrát žádala, abych jí nový rukopis přinesla ukázat, ale udělala jsem to? Kdepak. Poslala jsem jí alespoň synopsi? Co vás nemá.

A proč ne? Protože jsem si byla stoprocentně jistá, že se jí nový román bude líbit. Romantické sny, které se mění v noční můru. Psala jsem přece *podle skutečnosti*. Byla jsem naivní. Čekala jsem, že má kniha dojde Kitty k slzám. Nenapadlo mě, že ji zdeprimuje.

Tváře mi hořely studem. Je známý fakt, že druhá knížka je pro spisovatele prubířským kamenem. Kitty bubnovala prsty na dobrých čtyřech stech stránkách mého kvalitního papíru a čekala, až si srovnám myšlenky.

„Dobrá,“ řekla jsem konečně. „Jaké mám teď možnosti?“

„Buď můžeš začít úplně od začátku...“

„Anebo?“

„Anebo mi vrátíš vyplacenou zálohu.“

„Anebo?“ zkusila jsem vyděšeně, protože jsem byla úplně na mizině a příslib vyplaceného honoráře byl hlavním důvodem, proč dnešní den začal tak nadějně.

Kitty nadzvedla obočí a pokrčila rameny. Buď a nebo, žádná další možnost.

Spisovatel musí být poměrně citlivá bytost, protože by měl rozumět emocím druhých, ale na druhou stranu je potřeba i hroší kůže, protože už od doby, kdy člověk poprvé vyškrábal

pár znaků do hliněné tabulky, platí, že nikdy se vaše dílo nebude líbit úplně všem.

Ale ať nad tím filozofujete, jak chcete, pravda zůstává, že odmítnutí zkrátka bolí.

Jsem šťastná, že jsem spisovatelka. Samotné psaní až tak moc zábavné není, protože je to pěkná dřina, ale ten zbytek – společenské obědy, rozhovory, festivaly – mě vážně baví a můžu to všem jen doporučit.

Rozhlédla jsem se. Z políček v místnosti svítily ostré barvy hřbetů knih. Ze statistického hlediska bylo jasné, že některé z nich jsou špatné – věřte mi, v dnešní době vychází veliká spousta špatných knih. A to na tom bylo nejhorší – můj rukopis právě neobstál ani v porovnání *s nimi*.

Představila jsem si, že začnu pracovat na nové knize. Na tom správném žánru. Na současném milostném románu.

S námahou jsem se zvedla z křesílka a popošla až před prosklenou stěnu pokoje, skoro jako bych jí chtěla proskočit, což přesně odpovídalo mému duševnímu rozpoložení. Opřela jsem se o sklo, dál to nešlo a dál už mi to ani nemyslelo. Hluboko pode mnou stál na ulici muž a zespoda si prohlížel dům. Viděla jsem jeho tvář, ramena a špičky bot. Co asi viděl on? Blondatou barbínu, jak vykukuje ze svého domečku pro panenky?

Na okamžik jsem se zaradovala – co kdybych psala *o něm*? – a pak zase posmutněla.

Kdysi dávno jsem si všechny muže prohlížela se zájmem. Jenže pak jsem našla Marka a přestala se rozhlížet. Konec.

Můj dech zamlžil okenní tabuli, a zrovna když jsem se ji chystala otřít rukou, Kitty řekla: „Ne, nedělej to! Zrovna mi to okno čistili.“ Okatě pohlédla na hodinky. „V jednu mám s někým oběd.“

Představa, že se takhle rozejdeme, mě vyděsila a objala jsem si trup rukama. „Ale co mám dělat? Počítala jsem s honorářem. Přečerpala jsem svůj kontokorent. Musím platit účty!“

Kitty se zeširoka usmála. „Skvělé! Máš výtečnou motivaci! Konečně něco, s čím můžeme pracovat. Víš co, nebudeme se teď bavit o vrácení zálohy,“ dodala rychle. „Místo toho ti prodloužíme termín. Načrtni nový příběh a pak si promluvíme. Něco o lásce, a ať se klidně rozejdou, ale musejí se zas dát dohromady, a aby to mělo happy end! Vymysli nové postavy, nové emoce, rozvrhni si dialogy a nějakou zápletku už tomu pak vymyslíme.“ Znovu se usmála. „Co říkáš?“

V té chvíli bych jí kývla na cokoliv, takže jsem kývla i na tohle. „Tak dobře.“

Postavila se a mně došlo, že mám odejít.

„Rukopis ti vrátím,“ řekla. „Můžeš ten pěkný papír nechat zrecyklovat.“

Dala mi ho do igelitky z Teska.

Když jsem opouštěla její byt, točila se mi hlava, skoro jako bych se celé dopoledne opíjela.

Právě odmítli mou knihu o odmítnutí.

KAPITOLA DRUHÁ

Hrdina

Zamířila jsem směrem ke čtvrti Camden Town, ale neměla jsem chuť motat se tržišťem mezi turisty, a tak jsem přemýšlela, že zajdu do baru York and Albany na drink. Když už se cítíte opilí a dáte si alkohol, tak vystřízlivíte, je to takové homeopatické kouzlo. Pak mě ale napadlo, že přesně na takové místo by mohla přijít Kitty na oběd. O kousek dál, hned za Delancey Street, stojí hospoda Edinboro Castle, které se lidi jako ona vyhýbají obloukem, takže jsem si to nakráčela dovnitř rovnou k baru a rozverně přitom máchala svou snad tu novou igelitkou. Uvnitř byla taková tma, že jsem si na chvíli připadala jako slepec.

Objednala jsem si sklenku vína a šla se posadit na zahrádku. Vybrala jsem si prázdný stolek pod břízou, kde, jak jsem doufala, budu moct v klidu přemýšlet, co dál.

Náhle na stůl padl stín čísi postavy. „Sedí tady někdo?“

„Ano,“ řekla jsem bezmyšlenkovitě. Když jsem vzhledla, uviděla jsem muže v jasně oranžovém svetru a opraných džínách. Tmavé vlasy měl neučesané a tváře mu pokrývalo strniště, ale přesto působil přátelským a vstřícným dojmem. Pod rovným obočím na mě svítily jasně šedé oči. Došlo mi, že se